

zarządom związków komunalnych w granicach zebranych sum.

Jeżeli zarachowanie komunalnych dodatków do państwowych podatków (opłat) następuje w łącznej sumie podatków (opłat) z dodatkami, to suma ta ulega łącznemu zaokrągleniu, a związkom komunalnym wypłaca się procentowy udział, przypadający z łącznie wpłaconej sumy, uwzględniając przytem przepis § 7 ustęp drugi.

§ 16. Organy egzekucyjne związków komunalnych, wykonywujące swe czynności w miejscu siedziby zarządów tych związków, otrzymają przed rozpoczęciem czynności wykazy zaległości i ściągają te zaległości jeszcze tego samego dnia według wartości franka złotego, obowiązującej w tymże dniu. Ściągniętą w ciągu dnia gotówkę obowiązane są organy egzekucyjne wpłacić do kasy komunalnej najpóźniej następnego dnia rano.

Organy egzekucyjne zarządów związków komunalnych, wykonywujące swe czynności poza miejscem siedziby zarządów tych związków, otrzymują wedle możliwości w pierwszym powszednim dniu tygodnia od wspomnianych zarządów wykazy zaległości, sporządzone we frankach złotych i w markach polskich według wartości franka złotego, obowiązującej w dniu wydania wykazów. Ściągniętą na podstawie otrzymanych wykazów zaległości gotówkę obowiązane są organy egzekucyjne wpłacić do kasy komunalnej bezpośrednio, lub w najbliższym urzędzie pocztowo-telegraficznym (pocztowym) na konto odpowiedniego zarządu związku komunalnego w P. K. O. — najpóźniej w ciągu dni trzech po pobraniu, a gdyby to było niemożliwe — dnia siódmego po otrzymaniu wykazów zaległości.

Zarządy związków komunalnych są uprawnione przedłużyć terminy, określone w ustępie poprzednim, o dalsze dni 7, ale tylko w wypadkach, znajdujących swe uzasadnienie w wyjątkowych trudnościach, uniemożliwiających organom egzekucyjnym ściąganie i wpłacenie ściągniętych kwot w przewidzianych terminach.

§ 17. Zarządy związków komunalnych, które w myśl obowiązujących przepisów prawnych są obowiązane do wypłat z tytułu publiczno-prawnego na rzecz innych związków komunalnych lub na rzecz Skarbu Państwa, winny uskutecznić te wypłaty w terminach, określonych w obowiązujących ustawach lub rozporządzeniach.

O ile zarządy związków komunalnych dokonywują tych wypłat po upływie obowiązujących terminów, mogą zarządy tych związków bez przerachowania na franki złote uskutecznić jeszcze wypłaty zapadłe w czasie:

- a) od dnia 1 do 10 każdego miesiąca — do dnia 15 tegoż miesiąca;
- b) od dnia 11 do 20 każdego miesiąca — do dnia 25 tegoż miesiąca;
- c) od dnia 21 do końca każdego miesiąca — do dnia 5 następnego miesiąca.

Wypłaty, nieuskutecznione w powyższych terminach, podlegają przeliczeniu na franki złote w ten sposób, że należne sumy dzieli się przez przeciętną wartość franka złotego z okresu, w którym wypłaty

miały nastąpić. Wynikające z przeliczenia franki złote podlegają uiszczeniu według wartości franka złotego w dniu zapłaty.

§ 18. Postanowienia § 17 mają odpowiednie zastosowanie do osób i instytucji, które w myśl istniejących ustaw i rozporządzeń są obowiązane do pobierania danin komunalnych i odpowiedzialne są za wpływ tychże danin.

Zastosowanie waloryzacji w tych wypadkach według § 17 nie wyklucza prawa żądania odsetek za zwłokę i kosztów egzekucyjnych w razie, jeżeli wspomniane osoby i instytucje nie dotrzymują określonych w ustawach i rozporządzeniach terminów wypłaty pobranych danin komunalnych uprawnionym związkom komunalnym. Do tych odsetek za zwłokę i kosztów egzekucji stosują się w takim razie przepisy waloryzacyjne zawarte w §§ 1—16.

§ 19. Do samoistnego podatku komunalnego od kopalń, przewidzianego w art. 5 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747), stosują się odpowiednio postanowienia zawarte w §§ 3 i 8 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 24 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 137, poz. 1148).

§ 20. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1924 r. i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem województwa śląskiego.

Z dniem tym traca moc obowiązującą art. 68 ustawy z dn. 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowym uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. № 94, poz. 747) w całej rozciągłości i art. 56 tejże ustawy w części dotyczącej kar (odsetek) za zwłokę.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *Soltan*

135.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 29 stycznia 1924 r.

w sprawie ujednostajnienia opodatkowania węgla na obszarze Rzeczypospolitej.

Na zasadzie § 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 30 października 1922 r. (Dz. U. R. P. № 99 poz. 909), § 1 rozp. Rady Ministrów z dn. 26 kwietnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 48 poz. 331) wreszcie § 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 3 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 131 poz. 1064) zarządza się co następuje:

§ 1. Węgiel kamienny i koks przywożony z zagranicy na obszar Rzeczypospolitej nie podlega podatkowi aż do odwołania [rozporządzenie Ministra Skarbu z dn. 15 stycznia 1923 r. (Dz. U. R. P. № 7 poz. 47), oraz z dn. 8 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. № 28, poz. 174)].

§ 2. Nie jest sortowaniem płukanie mialu węglowego nabytego od kogoś innego celem poddania go koksowaniu.

§ 3. Krajowy węgiel podlega opodatkowaniu w tym stanie, w jakim się go zbywa.

Węgiel używany we własnym przedsiębiorstwie lub na własne potrzeby przedsiębiorcy podlega opodatkowaniu w takim stanie, w jakim bywa zużyty. Węgiel kamienny sortowany przez wytwórcę, a następnie we własnym przedsiębiorstwie zużywany podlega podatкови, jako sortowany.

Dalsza przeróbka węgla surowego ma tylko o tyle znaczenie pod względem podatkowym, o ile przez to uzyskuje się produkty, które przy węglu wydobytym w kraju wedle § 2 ustawy podlegają podatкови.

Przy używaniu na własne potrzeby koksu albo brykietów uzyskanych z węgla kamiennego podlega zatem podatкови węgiel użyty do przerobu, a nie koks lub brykiety.

§ 4. Kto stosownie do § 4 ustęp 2 ustawy poddaje koksowaniu węgiel kamienny z własnej produkcji, uprawniony jest conajmniej na 2 tygodnie przed rozpoczęciem normalnego ruchu, postawić wniosek u władzy skarbowej, ażeby podlegająca podatкови ilość węgla poddana koksowaniu obliczona została wedle przeciętnej wydajności koksu.

Wniosek dopuszczalny jest tylko dla tych koksowni, które otrzymują do przerobu wyłącznie węgle dobowane z własnych kopalni podatnika.

Komisja do badania wartości węgla (§ 22) ustali ogólnikowo, jaką wydajność należy uznać za normalną.

O ile zachodzą nadzwyczajne okoliczności można dla poszczególnych przedsiębiorstw ustalić wyjątkową wydajność koksu.

§ 5. Przy opodatkowaniu węgla wedle przeciętnej wydajności koksu należy przy obliczaniu podatku przyjąć za podstawę tę cenę, względnie wartość węgla, jaką ma dany gatunek węgla, z którego wytworzono koks, w chwili dostawy, odstąpienia lub użycia we własnym przedsiębiorstwie albo na swoje potrzeby koksu.

§ 6. Nie podlegają podatкови te ilości węgla, które niezbędne są do utrzymania ruchu kopalni, jakoteż sortowni. Również węgiel zużywany do naprawy maszyn i narzędzi kopalni należy uważać za potrzebny do utrzymania ruchu kopalni. Natomiast węgiel zużywany do wyrabiania tychże maszyn i narzędzi podlega podatкови.

Jeżeli podlegający podatкови zakład wytwarza energję elektryczną tak na cele wolne od podatku, jak też i na cele podlegające podatкови, natenczas zwalnia się od podatku tylko tę część węgla zużytego w zakładzie elektrycznym, jaka wedle wykazów elektrowni przypada na wytworzenie energii zużytej na cele wolne od podatku.

Jeżeli węgiel potrzebny do utrzymania w ruchu wolnego od podatku przedsiębiorstwa bywa przetwarzany na energję elektryczną przez jakiś obcy zakład, a nie przez samo przedsiębiorstwo zobowiązane do płacenia podatku, natenczas podatnikov potrąca się

za każdą zużytą na cele wolne od podatku kilowatogodzinę podatek, przypadający od odpowiedniej ilości węgla.

Jako odpowiednią ilość węgla należy przyjąć, bez względu na rodzaj i pochodzenie węgla zużytego do wytwarzania siły elektrycznej, w kopalniach węgla kamiennego i w przynależnych do nich sortowniach poza obszarem Województwa Śląskiego 1.8 kg. najpośledniejszego gatunku węgla, podlegającego w danym przedsiębiorstwie przemysłowemu podatкови; w wypadku przewidzianym w § 3 ust. 2 ustawy najpośledniejszego węgla sprowadzonego do sortowania.

Wedle tych samych zasad należy postępować jeżeli energja elektryczna jest wytwarzana we własnym zakładzie podatnika jednakże przy użyciu gazu z węgla podlegającego podatкови.

§ 7. Sortowniom potrąca się podatek od węgla zużytego do utrzymania ruchu przedsiębiorstwa przy zapłacie podatku od węgla sortowanego.

Przepisy dotyczące węgla krajowego.

§ 8. Jako wartość sprzedanego węgla należy rozumieć w myśl § 8 ustawy cenę sprzedaży, licząc loco kopalnia względnie przetwórnia. Jako cenę sprzedaży należy rozumieć wartość wszelkich umówionych świadczeń wzamian za dostarczony węgiel.

Przy sprzedaży węgla syndykatowi z kopalni objętych syndykatem składa się cena sprzedaży z ceny obrachunkowej między syndykatem a kopalnią z doliczeniem wszelkich świadczeń dodatkowych na rzecz kopalni, po potrąceniu jednak wszelkich zwrotów ze strony kopalni na rzecz syndykatu.

W tensam sposób oblicza się ostateczną cenę przy sprzedaży węgla pośrednikom.

§ 9. Dodatkowe świadczenia, względnie inne korzyści przyznane obok ceny sprzedaży, podlegają opodatkowaniu w całej wysokości.

Jeżeli podatnik jest bezpośrednio albo pośrednio zainteresowany w zysku sprzedawcy, natenczas podatкови podlega udział podatnika w czystym zysku z odsprzedaży węgla po potrąceniu 6% na oprocenowanie udziału podatnika w kapitale zakładowym przedsiębiorstwa sprzedawcy.

Jeżeli udział w przedsiębiorstwie sprzedawcy rozciąga się również na inne operacje poza dostarczaniem węgla, natenczas dopuszczalne jest potrącenie procentów od kapitału tylko w stosunku czystego zysku z węgla do zysku z reszty operacji.

§ 10. Jeżeli dla tego samego gatunku węgla istnieją rozmaite ceny sprzedaży, natenczas przyjmuje się jako wartość węgla zużytego we własnym przedsiębiorstwie względnie na swoje potrzeby najniższą cenę sprzedaży osiągniętą w czasie zużycia węgla za węgiel tego samego gatunku.

Jeżeli przedsiębiorca używający węgla na własne potrzeby nie zawarł żadnej umowy na sprzedaż węgla odpowiadającego gatunkowi przez niego użytemu, natenczas jako wartość za podstawę wymiaru podatku ma służyć cena uzyskana za węgiel tego samego gatunku w jego okręgu przy umowach z dostawą długoterminową.

§ 11. Przedsiębiorca obowiązany po myśli § 3 ustęp 1 i 2 ustawy do zapłaty podatku od węgla krajowego ma węgiel podlegający podatkowi zgłosić dnia 15-go następnego miesiąca pisemnie w dwu egzemplarzach właściwemu inspektorowi względnie urzędowi kontroli skarbowej.

Jednym zgłoszeniem może być objęty tylko węgiel z jednej kopalni podlegający tej samej stopie podatkowej.

Zgłoszenia mogą być sporządzane ołówkiem atramentowym przez kalkę.

O ile termin zgłoszenia przypada na niedzielę lub święto uroczyste natenczas zgłoszenie należy wnieść dnia poprzedniego.

Właściwym urzędem kontroli skarbowej jest ten, w którego okręgu znajduje się zarząd kopalni węgla.

Na ilości węgla dostarczonego Ministerstwu Kolei Żelaznych jakoteż Ministerstwu Spraw Wojskowych na podstawie długoterminowych umów o dostawie należy wnosić w powyższym terminie osobne zgłoszenia.

§ 12. Przypadający wedle zgłoszenia podatek należy najpóźniej w dzień wniesienia zgłoszenia zapłacić we właściwej kasie skarbowej, a daty zapłaty na zgłoszeniu uwidocznąć.

Przekazanie przypadającego podatku przez P. K. O. lub P. K. K. P. na rachunek właściwej kasy uważa się narówni z zapłatą podatku w tejże kasie.

Podatek przypadający od węgla dostarczonego Ministerstwu Kolei Żelaznych względnie Ministerstwu Spraw Wojskowych opłacają powyższe Ministerstwa bezpośrednio do kasy skarbowej w Częstochowie, Krakowie względnie w głównej Kasie Skarbowej w Katowicach w zastępstwie przedsiębiorstw dostarczających węgiel.

Za zaległy podatek przypadający od dostaw dla Ministerstwa Kolei i dla Ministerstwa Spraw Wojskowych nie mogą być pociągnięte do odpowiedzialności zarządy kopalń węgla.

Podatek niezapłacony w terminie przepisany będzie zwoloryzowany po kursie obowiązującym w dniu płatności i ściągnięty wraz z karą za zwłokę i kosztami w drodze przymusowej po kursie, obowiązującym w dniu faktycznej zapłaty.

§ 13. Wagę węgla należy podawać w zgłoszeniu w tonach (1000 kg.) i to osobno każdą ilość mającą inną cenę lub wartość.

Ilości poniżej 100 kg. nie podlegają zgłoszeniu.

§ 14. Do zgłoszenia węgla, który sprzedaje się po cenach ogólnie obowiązujących, jakoteż dla węgla, który odstępny się pod innym tytułem, a nie odpłatnym, albo też wreszcie, który używa się we własnym przedsiębiorstwie lub na swoje potrzeby, należy używać druków wedle przepisanego wzoru.

O ile odstępuje się węgiel nie po cenach ogólnie obowiązujących, lecz po cenach ugodzonych na podstawie specjalnych układów (umów), należy tę okoliczność w zgłoszeniu wyraźnie zaznaczyć.

§ 15. Jeśli obok ceny sprzedaży przewidziane są dodatkowe świadczenia lub inne korzyści, albo jeśli sprzedaż węgla odbywa się przy pomocy pośrednika, w którego cenie sprzedaży podatnik jest

w jakikolwiek sposób zainteresowany, natenczas okoliczność tę należy również w zgłoszeniu wyraźnie zaznaczyć.

Wartość tych dodatkowych świadczeń lub innych korzyści lub wreszcie udziału w zysku pośrednika należy zgłosić do wymiaru, skoro tylko zostaną ustalone.

Jeśli podatnikowi przysługuje prawo żądania złożenia rachunków i wglądu w księgi pośrednika, natenczas ma on to prawo wykonać na żądanie władzy skarbowej i wynik tejże władzy przedstawić.

§ 16. Inspektor, względnie urząd kontroli skarbowej, sprawdza bezzwłocznie, czy wszystkie kopalnie, znajdujące się w jego okręgu, wniosły przepisane zgłoszenia, i czy wniesione zgłoszenia zawierają wszystkie potrzebne szczegóły, wciąga je do swego zapisku, uwidacznia na nich datę wniesienia i poz. zapisku, następnie o ile możliwości jaknajrychlej sprawdza w zarządzie przedsiębiorstwa, czy ilość, jakość i wartość względnie cena węgla, podane w zgłoszeniu, zgadzają się z wpisem w księdze podatkowej, tudzież czy i jakie dowody posiada przedsiębiorstwo na zapłacenie podatku, poczem najpóźniej do dni 6-u przedkłada oba egzemplarze zgłoszenia wraz z zapiskiem urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów, względnie dyrekcji okręgu skarbowego.

Wynik kontroli wpisuje organ skarbowy w księdze podatkowej w przedsiębiorstwie.

§ 17. Urząd skarbowy akcyz i monopolów względnie dyrekcja okręgu skarbowego sprawdza prawdopodobieństwo zgłoszonych cen i wartości.

Nie można uważać ceny sprzedaży za nieodpowiednią w rozumieniu § 10 ust. 1 ustawy, jeżeli cena ta w chwili zawarcia umowy była usprawiedliwiona stosunkami handlowymi, albo stosunkami gospodarczymi, a przede wszystkim koniecznością zbytu węgla przez podatnika.

Natomiast należy uznać cenę za nieodpowiednią, jeżeli została ona obniżona wśród okoliczności, które wykluczają swobodne kształtowanie się tejże ceny.

§ 18. Jeżeli urząd skarbowy względnie dyrekcja okręgu skarbowego uznają zgłoszone ceny i wartości za odpowiednie, natenczas uwidaczniają to na obu egzemplarzach zgłoszenia i jeden z nich zwracają właściwemu inspektorowi względnie urzędowi kontroli skarbowej, w celu doręczenia go przedsiębiorstwu.

§ 19. Urząd skarbowy względnie dyrekcja okręgu skarbowego ma prowadzić rejestry zgłoszeń podatku od węgla wedle wzoru przepisanego, a to osobno na poszczególne stopy podatkowe 25%, 21%, 14%, 10%, tudzież osobno na węgiel wolny od podatku.

§ 20. Kwoty poniżej 500 mk. należy pominąć, kwoty ponad 500 mk. zaokrąglić na 1.000 mk.

§ 21. Jeżeli przy sprawdzaniu zgłoszeń podatkowych przez urząd skarbowy akcyz i monopolów względnie dyrekcję okręgu skarbowego nasuną się wątpliwości co do tego, czy zgłoszone ceny i wartości są odpowiednie, natenczas władza skarbowa ma zgłoszenie uznać za wątpliwe i pierwszy egzemplarz

zgłoszenia przesłać komisji, przewidzianej w § 22, do zaopiniowania o wątpliwych cenach i wartości.

Podatnika należy zawiadomić, że jego zgłoszenie podatkowe zostało uznane za wątpliwe. Drugi egzemplarz zgłoszenia podatkowego pozostaje w urzędzie skarbowym aż do ostatecznego rozstrzygnięcia sprawy.

Jeżeli zgłoszenia dotyczące dostaw węgla Ministerstwu Kolei Żelaznych względnie Ministerstwu Spraw Wojskowych nasuwają pewne wątpliwości, należy sprawę wyjaśnić w porozumieniu z danym Ministerstwem.

§ 22. Do badania cen i wartości węgla, uznanych za wątpliwe przez władze skarbowe, ustanowi się komisje, składające się z urzędnika skarbowego, jako przewodniczącego, z 2 zastępców naczelnej władzy górniczej i z 3 rzeczoznawców z kół przemysłowców węglowych.

§ 23. Ilość komisji do badania wartości węgla, ich siedzibę, miejscową przynależność, skład i tok czynności określi Ministerstwo Skarbu.

Członkowie są obowiązani do zachowania tajemnicy odnośnie do stosunków obrotu i zbytu podatnika, o których dowiadują się w charakterze członków komisji.

§ 24. Komisja do badania wartości węgla jest uprawniona do przeprowadzenia dochodzeń wszelkiego rodzaju, a w szczególności do miejscowych oględzin, do stawiania pisemnych lub ustnych pytań pod adresem zainteresowanych o okolicznościach towarzyszących zawarciu umowy o sprzedaż węgla.

§ 25. Jeżeli komisja do badania wartości węgla uzna zakwestionowane przez urząd skarbowy, względnie dyrekcje okr. skarb., ceny i wartości za odpowiednie, to zwraca mu zgłoszenie zaopatrzone stosowną uwagą.

Władza skarbową zawiadamia podatnika o opinii komisji, zwracając mu jeden egzemplarz zgłoszenia.

§ 26. Jeżeli komisja do badania wartości węgla uzna cenę względnie wartość podaną w zgłoszeniu za nieodpowiednią, natenczas wzywa ona podatnika do usprawiedliwienia cen podanych w zgłoszeniu.

Po zbadaniu argumentów i przedstawionych przez podatnika dowodów komisja wydaje orzeczenie o cenie, jaka winna być przyjęta do obliczenia podatku od węgla i komunikuje je tak władzy skarbowej, jak podatnikowi. Jeżeli podatnik w ciągu 24 godzin nie zgłosi sprzeciwu na ręce przewodniczącego komisji, natenczas władza skarbową wzywa podatnika do zapłaty, przypadającego dodatkowego podatku, do 8 dni, a w razie niezapłacenia waloryzuje go i ściąga w drodze przymusowej.

§ 27. Jeżeli podatnik zgłosi w ciągu 24 godzin od otrzymania orzeczenia komisji sprzeciw, natenczas komisja do badania wartości węgla odstępuje akty sprawy władzy skarbowej, która ustala wartość węgla w wysokości podanej przez komisję do badania wartości węgla i wydaje podatnikowi orzeczenie o ustaleniu wartości z wezwaniem do za-

placenia przypadającego dodatkowego podatku do 8 dni.

W orzeczeniu należy podać podatnikowi podstawę obliczenia podatku i powody dla których nie zgodzono się z jego zgłoszeniem.

Podatnika należy pouczyć, że przeciw urzędowemu ustaleniu wartości dopuszczalne jest zażalenie w drodze administracyjnej do wyższej instancji, które należy wnieść w ciągu 8 dni za pośrednictwem wymiarowej władzy skarbowej.

§ 28. Skarbową władzą wymiarową jest uprawniona do uwzględnienia zażalenia wniesionego przeciw swemu orzeczeniu, wyższa władza rozstrzygająca zażalenie może również uwzględnić dalsze zażalenie przeciw swemu orzeczeniu.

W razie potrzeby należy wysłuchać opinii komisji do badania wartości węgla co do powodów zażalenia.

§ 29. Kto chce uzyskać zwrot podatku na zasadzie § 6 ustęp 2 i 3 niniejszego rozporządzenia winien podać ilość zużytych w ciągu okresu podatkowego kilowatogodzin na cele przewidziane w § 5 ustęp 1 ustawy w zgłoszeniu podatkowym z wnioskiem o zwrot i żądanie swe należycie udokumentować.

§ 30. Kto sortuje wydobyty przez kogoś innego w kraju węgiel kamienny i chce uzyskać przy opodatkowaniu węgla sortowanych zwrot podatku, winien każdą dostawę węgla, którą przeznaczona jest do sortowania, względnie do utrzymania przedsiębiorstwa w ruchu zgłosić w sposób przepisany w § 11.

Zgłoszenie musi zawierać gatunek, ilość i cenę lub wartość węgla, wedle której opłacono podatek od sprowadzonego węgla.

Wraz ze zgłoszeniem należy przedłożyć odpis rachunku sprzedawcy węgla, z którego widoczna jest cena albo wartość tony węgla jaką przyjęto za podstawę opodatkowania.

§ 31. Jeżeli nabyty węgiel odstępuje się dalej komu innemu lub przeznaczają się na inny cel, a nie na sortowanie, albo na utrzymanie w ruchu zakładów sortowania, należy o tem donieść w drodze przepisanej (§ 11) urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów podając gatunek i ilość węgla.

§ 32. Przy opodatkowaniu węgla sortowanego należy przyjąć za podstawę do obliczenia zwrotu wagę węgla zgłoszonego do podatku.

Wagę węgla zużytego do utrzymania w ruchu sortowni należy podać w zgłoszeniu podatkowym z wnioskiem o potrącenie.

§ 33. Kwotę zwrotu należy potrącić z ogólnej sumy podatków, jaką ma zapłacić za dany miesiąc uprawniony do otrzymania zwrotu.

Jeżeli uprawniony do odbioru w danym miesiącu nie ma płacić żadnego podatku od węgla, natenczas należy kwotę zwrotu potrącić z jego najbliższego długu podatkowego.

Ponowne oznaczenie kwoty podatkowej.

§ 34. Jeżeli z powodu odrzucenia dostawy węgla podlegającego podatkowi, albo z innych powo-

dów, cena sprzedaży całej dostarczonej ilości, albo części tejże, dodatkowo zostanie obniżona, natenczas może być na wniosek podatnika, o ile udowodni niewątpliwie opust ceny dokumentami, kwota podatku na nowo oznaczona. Nadpłacona kwota podatku będzie zwrócona.

Jeżeli podatnik udowodni, że cała przesyłka opodatkowanych węgla, albo część tejże, została zwrócona do jego zakładu, można mu na jego wniosek zwrócić zapłacony podatek przypadający od ilości przywiezionego z powrotem węgla.

Wniosek o ponowne oznaczenie podatku, względnie zwrot tegoż, należy podawać do tej władzy skarbowej, która wymiaru dokonała i to najpóźniej w ciągu roku, licząc od dnia opodatkowania.

O wniosku rozstrzyga izba skarbową.

Opust podatku ze względów słuszności.

§ 35. Ministerstwo Skarbu może ze względów słuszności, przy zachowaniu zasad obowiązujących dla obrotu celnego, przyznać opust podatku od węgla wywiezionego za granicę albo go nawet zwrócić.

§ 36. Do zgłoszenia rozpoczęcia przedsiębiorstwa kopalni obowiązany jest przedsiębiorca kopalni.

Zgłoszenie powstających kopalń należy wносить do właściwej władzy skarbowej conajmniej na miesiąc przed uruchomieniem przedsiębiorstwa.

Jeżeli przedsiębiorstwo rozciąga się na kilka rozmaitych okręgów skarbowych, oznajmienie należy wносить do tej władzy skarbowej, w której okręgu znajduje się siedziba handlowego zarządu przedsiębiorstwa.

Dla każdego zakładu należy wносить osobne zgłoszenie.

Zakłady, stanowiące wspólną całość tak pod względem terytorjalnym jak urządzeń technicznych, mają być uważane za jeden zakład.

§ 37. Zgłoszenie kopalni musi zawierać opis wszelkich zakładów przedsiębiorstwa, które mają znaczenie dla wydobycia, sortowania i zbytu albo dla zużycia węgla.

W szczególności musi zgłoszenie zawierać:

- 1) rodzaj przedsiębiorstwa (np. kopalnia węgla kamiennego, sortownia i t. d.);
- 2) nazwisko i miejsce zamieszkania przedsiębiorcy;
- 3) miejsce, gdzie się znajduje handlowe kierownictwo przedsiębiorstwa;
- 4) oznaczenie kopalń należących do przedsiębiorstw według nazw i położenia;
- 5) ilość i oznaczenie szybów wydobywalnych każdej kopalni;
- 6) rodzaj i sortyment wydobywanego węgla;
- 7) ilość zakładów do sortowania, jakoteż rodzaj i produkty sortowania;
- 8) miejsce i ilość kopalnianych składów węgla;
- 9) oznaczenie tych zakładów przedsiębiorstwa do których utrzymania wedle § 5 ustęp 1 ustawy używa się węgla wolnego od podatku.

10) ilość i rodzaj ubocznych przedsiębiorstw, w których zużywa się węgiel.

§ 38. O zamierzonych zmianach (§ 13 zdanie 2 ustawy) w zakładach przedsiębiorstwa, jak również o zmianach w posiadaniu należy conajmniej na tydzień przed ich dokonaniem donieść właściwej władzy skarbowej. Zmiany, które zaszły bez woli przedsiębiorcy np. zastanowienie ruchu, albo ograniczenie tegoż wskutek wypadków należy zgłosić w ciągu 3 dni.

§ 39. Doniesienie przedsiębiorcy o ustanowieniu kierownika kopalni ma być również przez tego kierownika podpisane.

§ 40. Doniesienia przepisane w § 13 i 14 ustawy należy wносить do właściwego urzędu akcyz i monopolów względnie dyrekcji okr. skarb. w 2 egzemplarzach. Jeden egzemplarz zatrzymuje władza skarbową, drugi ma być zwrócony z potwierdzeniem zgłoszenia przedsiębiorcy albo kierownikowi kopalni, w celu przechowania go w przedsiębiorstwie wedle wskazówek tejże władzy skarbowej.

§ 41. Ilość i sposób przeprowadzenia rewizji skarbowych w zakładach podlegających podatkowi po myśli § 3 ust. 1 i 2 ustawy oznaczają izby skarbowe.

§ 42. Przedsiębiorcy zakładów podlegających podatkowi obowiązani są prowadzić księgi handlowe w ten sposób, aby mogli dać dokładne wyjaśnienie o rodzaju i ilości wydobytego względnie sprowadzonego węgla, następnie co się z tym węglem stało, o jego sprzedaży, zużyciu we własnym przedsiębiorstwie, na swoje potrzeby albo na cele wolne od podatku.

Jeżeli dla utrzymania ruchu kopalni używa się energii elektrycznej, natenczas należy prowadzić osobne zestawienie, objaśniające wytwarzanie, sprawozdanie, jakoteż zużycie energii.

Jeżeli władza skarbową uzna księgowość prowadzoną w powyższym celu za niewystarczającą, natenczas może przepisać właścicielowi przedsiębiorstwa, jakie księgi i w jaki sposób mają być prowadzone.

§ 43. Oprócz ksiąg przewidzianych w poprzednim §-cie ma każde przedsiębiorstwo podlegające podatkowi, prowadzić księgę podatkową wedle przepisanego wzoru, w której należy wpisywać wszelkie ilości węgla podlegającego podatkowi jakoteż wolnego od podatku, odstąpionego względnie zużytego w ciągu okresu podatkowego.

§ 44. Zgłoszenia podatkowe potwierdzone przez urząd skarbowy, tak co do węgla podlegającego podatkowi, jak i co do węgla wolnego od podatku, jakoteż dowody zapłaconia podatku, winno przedsiębiorstwo kopalni przechowywać ułożone w porządku chronologicznym przez 3 lata.

§ 45. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lutego 1924 r.

Minister Skarbu: W. Grabski

(Strona 1).

Wzór 1 do rozp. Min. Skarbu
z dnia 29 stycznia 1924 r. poz. 135.

Z G Ł O S Z E N I E

do opodatkowania po stopie.....
 węgla kamiennego
 sprzedanego, wogóle odstąpionego, zużytego we własnem przedsiębiorstwie lub na swoje potrzeby
 w miesiącu.....192
dnia192

Nazwa przedsiębiorstwa

Podpis właściciela lub Kierownika przedsiębiorstwa.

Podatek w kwocie.....zapłacono dnia
 do Kasy.....

U W A G A: Podatek należy wpłacić do Kasy Skarbowej, w obrębie której znajduje się przedsiębiorstwo węglowe.
 Wpłatę można skutecznie gotówką, za pośrednictwem P. K. K. P. lub P. K. O. na rachunek teje Kasy.

(Strona 2).

№ bieżący	Księga podatkowa		Kopalnia	Sortyment (gruby, kostka, orzecz)	Ilość węgla podlegają- cego opo- datkowaniu		Wartość względnie cena sprzedaży za 1 tonę*)	Ogólna wartość sprzedażna		Przypada- jący podatek	U W A G A
	strona	pozycja			ton						

U W A G A: *) Przy każdym sortymencie osobno.
 W razie sprzedaży po cenach specjalnie umówionych należy w rubryce na „uwagi” wymienić nabywcę i uzasadnić wysokość podanej ceny.

(Strona 1).

Wzór 2 do rozp. Min. Skarbu
z dnia 29 stycznia 1924 r. poz. 135.

R E J E S T R Z G Ł O S Z E Ń .

dotyczących opodatkowania węgla.....

po stopie.....

za..... ćwierćrocze r. 19.....

P O U C Z E N I E :

Rejestry zgłoszeń należy prowadzić okresami ćwierć-rocznymi.

Po upływie ćwierćrocza, po ostatecznem załatwieniu wszelkich spornych kwestji, najpóźniej jednak do trzech miesięcy, należy rejestry zamknąć i wraz ze zgłoszeniami przesłać właściwej Izbie Skarbowej do cenzury rachunkowej.

Dla celów statystycznych mają Urzędy Skarbowe, po otrzymaniu, wszystkich zgłoszeń za miesiąc sprawozdawczy, i po wpisaniu ich do odnośnych rejestrów, sporządzać wykazy ilości węgla podlegającego opodatkowaniu i wolnego od podatku z wyszczególnieniem sumy należnego i zapłaconego podatku i przedkładać je wprost Ministerstwu Skarbu.

(Strona 2).

№ bieżący	Data zgłoszenia	Miesiąc sprawozdawczy	Przedsiębiorstwo	Kopalnia	Ilość węgla podlegającego opodatkowaniu		Ogólna wartość sprzedaży	

(Strona 3).

Przypadający podatek	D a t y z a p ł a t y			Kary za zwłokę	U W A G A
	k w o t a	d a t a	k a s a		

Nazwa przedsiębiorstwa

(Strona 1).

Wzór 3 do rozp. Min. Skarbu z dnia 29 stycznia 1924 r. poz. 135.

KSIĘGA PODATKOWA

dla kopalni węgla _____

POUCZENIE:

Wpisy do księgi podatkowej mają być przenoszone z ksiąg handlowych lub ksiąg przepisanych przez władze skarbowe.

Wpisy muszą być dokonywane conajmniej w przeddzień terminu wniesienia zgłoszenia podatkowego.

1) W księdze podatkowej należy prowadzić następujące rachunki:

Rachunek 1. przy węglu kamiennym na każdą poszczególną stopę podatkową:

- a) na węgiel sprzedany,
- b) wogóle odstąpiony,
- c) zużyty we własnym przedsiębiorstwie lub na swoje potrzeby.

Rachunek 2. na węgiel wolny od podatku:

- a) węgiel potrzebny do utrzymania ruchu kopalni (§ 5 ust. 1 ustawy węglowej),
- b) węgiel dawany na opał domowy osobom zatrudnionym w kopalni i t. d. (§ 5 ust. 2 ustawy).

2) Wszystkie rachunki główne i oddzielne należy w przeddzień terminu wniesienia zgłoszeń podatkowych zamknąć, a na podstawie otrzymanych sum sporządzić zgłoszenia do opodatkowania.

3) Również przy zmianie cen lub wartości należy zesumować wszystkie ilości przy dotychczasowej cenie i sporządzić zgłoszenia jak wyżej. Przed wciągnięciem dalszych pozycji należy najpierw wpisać czerwonym atramentem nową cenę lub wartość.

4) Księgę należy założyć na dłuższy okres czasu.

(Strona 2).

№ bieżący	Wpisano z księgi przedsiębiorstwa				S o r t y m e														
					Gruby	Kostka I	Kostka II												
	Nazwa księgi	Data	Strona	Pozycja	Wartość względnie cena sprzedaży														
					I l o ś ć				w ę										
				T				o n											

(Strona 3).

n t				Ogólna wartość sprzedażna	Przypadający podatek	Daty zapłaty			Data zgłoszenia	UWAGA
z a j e d n ą c e n ę						Kwota	Data	Kasa		
g l a										

UWAGA: Węgiel sprzedany po cenach specjalnie umówionych należy wyszczególnić w oddzielnej rubryce.